

Altres acusacions: la mortificació

Dan Brown presenta al seu llibre una paròdia de la mortificació corporal. Els cristians no troben en el dolor un plaer especial. El masoquisme és contrari a la doctrina de Jesús.

19/09/2005

L'Església catòlica sempre ha sostingut que el sacrifici ha d'ésser present a la vida del cristià, com ho va ser a la vida del Crist. El camí de la perfecció passa per la creu. No hi

ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual (cf 2 T 4).

La mortificació més habitual a què s'enfronten els cristians són les contrarietats de cada dia: escoltar amb paciència els fills, acabar bé un treball quan s'està cansat, procurar no distreure's en l'Eucaristia, no gastar en profit propi uns diners per a donar-lo com almoina als necessitats, etcètera. Aquesta és la principal mortificació en l'Església, i també en l'Opus Dei.

Segons el Catecisme de l'Església Catòlica: “La moral exigeix el respecte de la vida corporal, però no fa d'ella un valor absolut. S'oposa a una concepció neopagana que tendeix a promoure el culte del cos, a sacrificar tot a ell, a idolatrar la perfecció física i l'èxit esportiu”.

Amb l'exemple del Crist, que va suportar la creu i les ferides, l'Església recomana algunes

mortificacions corporals, com el dejuni per exemple, sempre que no danyin la salut. Les penitències excessives han estat sempre rebutjades per l'Església, ja què el cos és un dels majors regals que hem rebut de Déu.

Al cap i a la fi, es pot fer per l'ànima el mateix esforç que es fa per tenir un bon físic. És dolent si hom pica en excés.

Amb tot, alguns sants destacats, com sant Francesc d'Assís, santa Teresa de Jesús, sant Ignasi de Loiola, sant Tomàs Moro, sant Francesc de Sales, el rector d'Ars o santa Teresa de Lisieux, utilitzaven cilicis o disciplines per a provocar-se algunes mortificacions, sense lesionar la salut. L'Església ha aprovat aquestes pràctiques i moltes institucions les segueixen actualment. La descripció que Dan Brown fa d'elles en el llibre és una absurda exageració.

La “santedat en la vida ordinària” que predica l’Opus Dei, fa que els sacrificis propis de la vida ordinària siguin més importants: somriure quan s'està cansat, acompanyar una persona en un trajecte, no retardar un treball encara que aparegui la desgana...

El 2003, la New Catholic Encyclopedia (2003) defineix així el terme ‘Mortificació’: “El fre deliberat als impulsos naturals amb la finalitat d'ajudar la persona a arribar a la santedat, obeint la raó il·luminada per la fe”.

El Catecisme de l'Església assenyala: “L'únic sacrifici perfecte és el que va oferir el Crist en la creu en ofrena total a l'amor del Pare i per la nostra salvació (cf Hb 9,13-14). Unint-nos al seu sacrifici, podem fer de la nostra vida un sacrifici per a Déu” (Punt 2100).

El Papa Joan XXIII, que va dedicar una encíclica a la penitència, ho deia així: “Cap cristià pot créixer en santedat, ni el cristianisme en vigor, sinó per la penitència. Per això en la nostra Constitució Apostòlica que va proclamar la convocatòria del Concili Vaticà II, urgim als fidels a preparar-se espiritualment per a aquest esdeveniment per mitjà de l'oració i altres pràctiques cristianes, i vam assenyalar que no passessin per alt per a això la pràctica de la mortificació voluntària”. Encíclica ‘Paenitentiam Agere’ (De la necessitat de la penitència interior i exterior), 1 de juliol de 1962.

La mortificació corporal, segons el periodista Vittorio Messori Altres explicacions

2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/altres-
acusacions-la-mortificacio/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/altres-acusacions-la-mortificacio/) (18/08/2025)